

BEHOUDEN & BEWAREN

niewsbrief

nummer 15 januari 2017

STICHTING DORPSBEHOUD
HARDINXVELD-GIESSENDAM

HET BEHOUDEN WAARD

Het landschap van je jeugd. De Parallelweg met zijn bruggetjes, de typische lintbebouwing, de Tiendwegse molen, de rijksweg, de wijk 'de Peulen', de overkant van de rivier. Een paar onderwerpen uit deze nieuwsbrief die bij velen waarschijnlijk een stroom van (dierbare) herinneringen teweegbrengt uit de eigen jeugd. Misschien lang vervlogen of juist dierbaar en gekoesterd. Levend gehouden. Overgedragen. En dat is één van de dingen waar Dorpsbehoud voor staat: overdracht van herinneringen, ze levend houden omdat ze een extra dimensie geven aan datgene wat je in je omgeving ziet. Wat het dorp tot jouw dorp maakt. Maar dat niet alleen. Er ook voor zorgen de jeugd van nu ook later met plezier kan terugdenken aan het landschap van hun jeugd. Onze zorg. Het behouden waard!

Liesbeth Leenman, redactie.

MET NAME...

ORANA

De heer A. van Noordenne
(93 jaar) voor zijn woning

Het is zo'n 65 jaar terug. De tijd van de woningnood na de Tweede Wereldoorlog.

Het pasgetrouwde koppel Van Noordenne vindt een noodgedwongen, maar mooi onderkomen op de zolder van de hoepmakersschuur naast het ouderlijk huis van de bruidegom. Dat is op Buitendams 335. Als de ouders overlijden, besluit hij nieuw te bouwen, maar wel op de fundamenten van het oude huis. Op een zaterdag gaan daarom 4 zwagers met elkaar aan het breken; het puin laten ze door boeren afvoeren voor verharding van hun paden.

Links de oude hoepmakersschuur en rechts het nieuw gebouwde gedeelte van 'Orana'

Het nieuwe huis wordt getooid met een mooie naam: Orana. Een onhollandse naam, zou je denken. En dat klopt helemaal!

Van Noordenne ging namelijk drie keer op bezoek bij zijn geëmigreerde broer in Australië. Diens buurtgenoot, Rook Huisman (oorspronkelijk afkomstig uit Sliedrecht), had zijn huis Orana gedoopt. Het is een woord uit de aboriginaltaal, wat 'welkom' betekent. Van Noordenne vertaalt het ook als 'lieflijk huis', wat hij zeer van toepassing vindt op zijn eigen nieuwe woning. En zo komt deze exotische benaming in een puur hollands dorp terecht. Evenals er zich ergens in een

plaats in Australië een Van Noordennestraat bevindt. Er lopen soms bijzondere lijntjes over de wereld...

PLUIM VOOR NIEUWE BRUG

Eén van de bewoners van de Parallelweg heeft een pluim verdiend. Dat is de familie De Jong op nummer 139. Daar is het afgelopen jaar een nieuwe brug gelegd, een nieuwe voetbrug, naast de al bestaande rijbrug. Het bijzondere aan die brug is de ronding waarmee het loopvlak van de brug is uitgevoerd. Precies zoals het hoort aan de Hardinxveldse Parallelweg. Want die bruggen hebben een geschiedenis!

Nieuw naar oud model, een fraai gezicht!

Eén van de meest markante wegen in Hardinxveld-Giessendam is de Parallelweg. Destijds was het een van de eerste wegen in het dorp waarlangs werd gebouwd. Voorheen gebeurde dit alleen langs de Rivierdijk. Maar ook nu nog is die weg bijzonder markant. Niet alleen door de prachtige bomen, die in elk seizoen in al hun pracht en praal staan te gloriëren, zeker in de herfst met het goudkleurige blad.

Maar vooral ook door de brugjes, die nodig zijn om de huizen te verbinden met de Parallelweg. Heel veel huizen aan de Parallelweg stammen van de tijd van voor de Tweede Wereldoorlog. Een tijd waarin iedereen automatisch duurzaam handelde. Veel vervoer vond plaats over water, waarbij de schouw, waarmee dit gebeurde,

werd voortgeduwd met de hand. Met ellebogenstoom, zeiden de mensen gekscherend.

Om dan de bruggen zonder moeite te kunnen passeren, moesten die wat hoger zijn, zodat er met een schouw met last onderdoor kon worden gevaren. Om die reden zijn die oudere bruggen zonder uitzondering allemaal rond van vorm. Naast de Sluisweg ligt er zelfs een, die een stuk hoger is. Dat was om met een last griendhout uit de polder Beneden Hardinxveld naar de opslagplaats aan de Parallelweg te kunnen brengen.

Dat die bruggen rond zijn heeft nog een tweede reden. Rondlopend is zo'n brug veel sterker dan recht. En daardoor kun je volstaan met een ranke brug. In oude panden zie je boven de ramen soms rond lopend metselwerk. Dat rond metselen zorgt ervoor dat de verbinding veel sterker is dan wanneer het recht zou worden gemaakt. Een dergelijke constructie is in veel oude gebouwen te zien. Als je in de steden in ons land eens goed rond kijkt is er veel gewaar te worden van bewust rond gemaakt constructies. Een mooi voorbeeld is ook te zien bij de oudere bruggen in Amsterdam. Ook die hebben een ronde boog.

Om precies dezelfde reden zijn de oudste brugjes in de Parallelweg voorzien van een rond loopvlak.

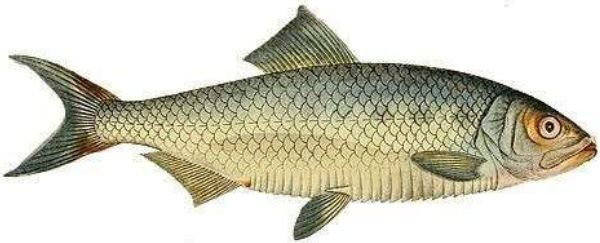
STRAATNAMEN

In Boven-Hardinxveld houden de straatnamen de herinnering aan de riviervisserij hoog, een branche die ooit, rond 1900, voor veel welvaart zorgde.

Een van die straatnamen is: Elft. De elft kwam tot de eeuwwisseling veel voor in onze rivieren. Een riviertrekvis, die maximaal 70 cm lang wordt. De vis zwom de rivier op om in de bovenloop te gaan paaien. De trek vond plaats van

maart tot mei, zodat in die tijd de meeste elft gevangen werd.

Rond 1900 nam de populatie van de elft sterk af. De naam komt van het latijnse albus (wit). De vis is dus naar zijn witte kleur vernoemd.

De elft op een oude schoolplaat

WELSTANDTOEZICHT TABÉ

Het kwaad is geschied: de gemeenteraad van Hardinxveld-Giessendam heeft het welstandstoezicht in de gemeente volledig afgeschaft. Er is zelfs geen excessenregeling vastgesteld, voor de gevallen dat het echt fout kan gaan. In een gemeente als de onze, met een kilometers lang stuk lintbebouwing, kan dat nare gevolgen hebben. In de praktijk spreekt men dan over het 'roze toren effect', waarbij wordt bedoeld op het gemak waarmee een buurman een wanstaltig bouwwerk kan neerzetten, waardoor het woon- en leefplezier in de directe omgeving danig wordt ondergraven.

Het welstandstoezicht is destijds in het leven geroepen om de burgers enige bescherming te bieden. Dat gebeurt dan door een deskundige te laten kijken naar een ingediend bouwplan en op grond van diens waarnemingen van dat plan en de directe omgeving advies uit te brengen. Advies, dat is bedoeld om het te bouwen (of te verbouwen) object wat meer of beter te laten aansluiten op de directe omgeving. Qua vorm of stijl, maar ook inzake kleur- en materiaalgebruik. Bouwen naast een markant of monumentaal pand vergt nog meer aandacht. Gewoon:

simpel even nadenken over hoe het er straks uit komt te zien.

Thans is het in het kader van de verdere liberalisering van de overheidsbemoeienis overboord gegooid. Stichting Dorpsbehoud vindt het jammer dat het zo is gelopen. Daar komt nog bij dat wij destijds schriftelijk hebben gereageerd op de plannen tot afschaffing. Helaas hebben we uit de krant moeten vernemen dat de raad dit heeft besloten. Een reactie op onze brief hebben we tot op heden nog niet gezien.

Geen welstandstoezicht meer: een reden voor bezorgdheid

HET LANDSCHAP VAN JE JEUGD

Het slotje of de ijsbaan waar je schaatsen leerde. De Giessen waar je 's zomers zwom of met je bootje voer. Het stukje op het industrieterrein waar je rolschaatste of croste met je brommertje. De rij bomen aan de Parallelweg waar je kastanjes raapte. De Rivierdijk met daaraan de scheepswerven, waar je dagelijks over naar school fietste. De molen, de kerken, de boerderijen, de winkelstraat, de rivier...het landschap van je jeugd.

Een landschap vol gebeurtenissen, indrukken, herinneringen, dat heeft bijgedragen aan wie je geworden bent. Dat landschap is een deel van je identiteit.

Omgekeerd geven al die gebouwen en plekken het landschap identiteit.

Eeuwenlang hebben mensen op deze plaats gewerkt, gewoond, gebouwd, gegraven, geplant en zo het landschap een eigen gezicht gegeven.

Karakteristiek plaatje; het landschap van een dorp

Dat eigen gezicht zorgt ervoor dat mensen die er zijn opgegroeid zich er voor altijd mee verbonden voelen. Bij veel mensen die niet meer wonen in het landschap waar ze opgroeiden, blijft het verlangen er naar terug te keren. Bij de één sluimerend, bij de ander onweerstaanbaar. Die betrokkenheid komt de laatste jaren aan de oppervlakte in de opkomst van streekeigen producten en in het verzet tegen het plaatsen van windmolens, het kappen van bomen, aanleg van wegen. Het zijn uitingen om het eigen landschap te beschermen tegen ontwikkelingen die het vertrouwde, het bekende en het authentieke naar de vergetelheid brengen. Ook zien we een enorme honger naar identiteit en gemeenschappelijkheid. Daarom koesteren we nu gedenkplaatsen, plekken waar je iets met elkaar hebt, waar iets gebeurd is in de gemeenschap. En daar horen ook nadrukkelijk natuurelementen bij. Vooral sinds de Tweede Wereldoorlog zijn landschappen ingrijpend onder handen genomen om ze productiever en grootschaliger te maken. Deze veranderingen hebben kenmerken en elementen van het landschap die voor de bewoners als oriëntatiepunten dienden, weggevaagd en zo een breuk teweeg gebracht met het historisch gegroeide geheugen van het landschap. Een soort onthistorisering van de ruimte dus.

Je kunt je daardoor steeds meer ontheemd voelen, een vreemde in het landschap van je jeugd en er wegtrekken. Je kunt ook voor een andere route kiezen en wat er nog is aan herkenbare landschappen, landschapselementen en gebouwen veilig stellen. Diverse organisaties zetten zich daar al lang voor in, van lokale knotwilg-ploegen en monumentenorganisaties tot Stichting Dorpsbehoud.

Dat houdt soms in dat er nieuwe bestemmingen gezocht worden voor monumentale gebouwen, zoals een museum in een oude boerderij, een winkel in een karakteristiek woonhuis, een café-restaurant in een stationsgebouw.

Vroeger boerderij, nu museum: De Koperen Knop

En soms worden er ook weer nieuwe elementen toegevoegd, die passen in het landschap. Dat is hoe het altijd is geweest. Landschappen zijn nooit statisch geweest. Ze zijn een optelsom van wat mensen er in de loop der eeuwen van hebben gemaakt. Landschappen leven, blijven leven. Als ze veranderen op een schaal en in een tempo dat ze hun eigen karakter houden, blijven wij ons er thuis voelen en ernaar terugkeren. Het behouden waard!

(gedeeltelijk overgenomen uit een artikel van Frans Bosscher in het blad 'Puur Natuur' van Natuurmonumenten)

MIJN DORP

DE TIENDWEGSE MOLEN

Als er iets bij het landschap van mijn jeugd hoort, dan is het de Tiendwegse molen wel.

Tenminste, als je 'landschap' letterlijk neemt, datgene wat ons dorp aan natuur omringt.

Daar neemt de Tiendwegse molen een prominente plaats in. Eén met het vlakke polderlandschap. Puur Hollands. Een plaatje. Charmant. Fotogeniek.

En een prachtig onderdeel van een mooi 'ronde polder', dat in alle seizoenen aantrekkelijk is.

Ook in de winter prachtig!

Als kind zeurde ik iedere zondagmiddag mijn vader de oren van het hoofd om naar de molen te lopen. Helaas had hij meestentijds meer zin in zijn middagdutje achter de krant dan door weer en wind die tocht te ondernemen. Het is er tenminste niet vaak van gekomen. Maar die ene tocht, hartje winter, maakte veel goed. Het had gevoren en de sloten lagen dicht. En, hoe kon het leuker, we wandelden samen naar de molen, niet gewoon over de Tiendweg, maar vanaf Binnendams rechtstreeks er naar toe. Wat een tocht: samen met mijn vader in de tintelende winterse vrieskou, glijdend over sloten, een wetering, ploeterend over hardbevoren kluiten in weilanden, klauterend over hoge 'ruggen'. In romantische termen: een barre tocht. Een dierbare herinnering.

Maar niet alleen daarom kleven er aan de molen herinneringen aan mijn vader. Want mijn vader had ook veel verhalen over de molen uit vroeger tijden. De tijd dat hij boerenknecht was bij Han-

nes Muilwijk in De Koperen Knop. Waar hij 's morgens vroeg ging melken achter in het land, dat aan de molen grensde. Dat hij dan vaak ging 'buurten' of zijn brood at bij molenaar Frans Vogel, die geiten hield.

Terwijl hij met Frans buiten in het zonnetje op de bank voor de molen zat, buitelden de geiten van boven naar beneden over de grote buitentrapp.

Of hij dronk koffie in het knusse vertrekje onder de rieten kap bij de vrouw van de molenaar.

En hoewel ik dit niet zelf meegemaakt heb, zorgden de verhalen ervoor dat de molen een speciaal plekje in mijn hart kreeg. Een beeld van knusse geborgenheid in de weidse stilte van de polder. Misschien verromantiseerd, maar ach, maken dromen het leven soms niet heel aangenaam? Hoe dan ook, ik mag nog graag een wandeling langs de molen maken. Met manlief, heel romantisch...

Een kiekje, geschoten op een winterwandeling langs de molen

Overigens, op zoek naar de 'harde feiten' over de Tiendwegse molen deed ik een voor mij nieuwe ontdekking. De huidige molen blijkt namelijk helemaal niet de oorspronkelijke te zijn op die plaats. Op een onfortuinlijke dag in december 1906 zorgde een schoorsteenbrand er namelijk voor dat de oorspronkelijke Tiendwegse molen afbrandde. De 'nieuwe' molen werd voor f 5000,- gekocht van het polderbestuur van de polder Groote Waard in Noordeloos. Daar was een stoomgemaal in gebruik genomen die de molen overbodig maakte. De Grote Molen, zoals hij voorheen heette, werd in onderdelen over water vervoerd tot op circa 1 km van zijn nieuwe locatie. Voor de laatste kilometer werd

een smalspoorspoorlijn aangelegd, waarover een stoomlocomotief reed. De molen is op zijn nieuwe plaats tot 1953 in bedrijf geweest.

Het had in 2015 anders ook niet veel gescheeld of ook deze molen was door schoorsteenbrand verwoest. Gelukkig viel het mee, maar er moest wel een en ander vervangen worden. En wie mocht dat doen? Mijn eigen zoon, vernoemd naar mijn vader, die op dat moment stage liep bij molenaar Jaap Hooghwerff. Die daarom op zijn beurt koffie dronk onder het rieten dak van de molen.

Het kringetje is weer rond....

Liesbeth Leenman.

KIJKEN IS WAT ANDERS **DAN ZIEN**

Je kunt ergens ..tig jaar wonen, honderd keer langslopen en nòg kunnen dingen je ontgaan. Daarom: kijk en bewonder!

Vier verschillende panden, die allemaal voorzien zijn van een bijzonder portiek. Een sleutelgat-portiek, zoals dat in de volksmond heet. Naar de vorm, het is net een groot sleutelgat. Vooral als de ronding bovenin breder is dan de rechte ruimte eronder. Aan een dergelijk portiek kun je zien dat dit huis gebouwd is onder architectuur. Dat blijkt ook wel uit het fraaie metselwerk. Het geeft het huis een deftige uitstraling. Het voordeel is dat je bij regen droogstaat als je na aanbellen even moet wachten tot er opengedaan wordt. Je valt er niet met de deur in huis. Van een portiek spreekt men als de deur wat verder naar binnen, dus wat van de voorgevel af is geplaatst. De naam komt van het franse 'portique', wat zuilengalerij betekent. In Nederland noemde men een dergelijk terugvallend portiek overigens gewoon entrée.

Sleutelgatportieken in de Peulenstraat (2x), Damstraat en Binnendams

OVER EN VOORBIJ

De overkant van de rivier is over;
het is voorgoed voorbij, altijd.
Wat er nog rest staat leeg en wacht
op verdere vernedering en sloop.
Het raakt verhabbezakt, wordt oud
Er vaart geen rijnaak meer, geen sleep.
Alle zandbanken zijn verdwenen.
't Bekende geluid van een Kromhout
weerkaatst niet langer ritmisch
tegen de muur van de oude werf.
Het gemoedelijke is voorbij.
Alles gaat over en raakt voorgoed
verdwenen uit ons bestaan.

De torenkraan

De torenkraan is weggehaald.
De helder fluitend' machinist
is slechts herinnering geworden.
Nooit meer zal het zo klinken
als die vele keren van weleer.
Terwijl de zon zijn warmte gaf
in het prieel daar achter in de tuin.
Het vrolijk heldere geluid
van de man daar bovenin.
Toen rust nog alledaags was,
een vast bestaan in 't leven.

Dick de Jong.

EEN FILE BIJ HARDINXVELD-GIESSENDAM

Bijna elke morgen schreeuwt Radio Rijnmond de ether in dat er een file staat bij Hardinxveld-Giessendam: van Hardinxveld-Giessendam tot aan Sliedrecht-West, of van Arkel tot Hardinxveld-Giessendam. Ooit was het dijkdorp sporadisch in het nieuws: alleen als er iemand van het koninklijk huis of een andere hoogwaardigheidsbekleder een belangrijk schip kwam dopen op een van de werven. In die tijd was die rijksweg nog goed begaanbaar. Er was ruimte genoeg voor iedereen. De hele dag door. Bij de Sluisweg en bij de Buldersteeg (de latere Koningin Wilhelminalaan) waren gelijkvloerse kruisingen, waar je gewoon de rijksweg over kon steken. Ook op de fiets of te voet. Even goed uitkijken! Eerst naar links kijken, dan rechts en dan nog een keer links. En als er niets aan kwam, kon je over.

Druk verkeer op de A15

Goed beschouwd is die rijksweg wel heel nadrukkelijk aanwezig in het dorp. Hij loopt er midden doorheen. Tegelijkertijd is het een mooi stukje rijksweg. Komend vanuit westelijke richting heb je een schitterend zicht op een prachtig stukje van de Beneden-Merwede, met aan de overkant de 'Sliedrechtse Biesbosch', zoals de mensen dat vroeger zeiden. Bijna nergens in Nederland wordt dat geëvenaard.

Helaas wordt het zicht op 'naast de rijksweg' op heel veel plaatsen ontnomen door lelijke schermen. Behalve dat ze lelijk zijn, zijn ze ook smerig. Schoonmaken is er niet meer bij sinds het rijk in zijn korte termijnfilosofie denkt dat je met bezuinigen geld over kunt houden. Ook de graffiti heeft zijn intrede gedaan op de schermen. 'Gekken en dwazen schrijven hun namen op deuren en glazen', zeiden de mensen vroeger.

Bijna aaneengesloten verkeer

Het drukke verkeer op de rijksweg valt telkens weer op. Om dat tegen te gaan is destijds de Betuweroute aangelegd. Als er meer goederen per spoor gaan, komt er ruimte op de A15, zo was de gedachte. Maar nu rijden de vrachtwagens op de rijksweg ook als een trein. Klem achter elkaar, alsof ze door een magneet aan elkaar zijn verbonden. Ondanks het frequente treinverkeer is het niet rustiger geworden op de A15. Logisch eigenlijk, want met een vrachtwagen kun je de container precies op die plek brengen waar je hem wilt hebben.

(BIJNA) VERGETEN WOORDEN

ROBBERIG

De term 'robberig' is er een die de laatste weken goed gebezigd zou kunnen worden. Het weer is zo in de herfst en winter toch vaak ronduit ruw, oftewel: robberig.

Een term die je overigens niet vaak meer hoort. Als kinderen moesten wij lachen als mijn vader hem gebruikte. En zo onder elkaar hebben wij het gekscherend nog wel eens over 'robberig weer', maar tegen een vreemde zeg je dat niet gauw. Een ouderwetse uitdrukking.

Robberig weer op komst!

Robberig, verwant met robberich (fries) en robbelig, staat voor oneffen, rimpelig, ruw, rubberig. Mogelijk houdt het verband met robbenvel. Hoe dan ook, eigenlijk is de term zo gek nog niet. Eigenlijk toch veel sprekender dan zoiets als 'slecht weer'? Misschien toch herintroduceren, maar dan serieus?

OMMETJE DOOR EEN STUKJE PEULEN

'Alle huizen lijken hier op elkaar', zei de man die ik - letterlijk - tegen kwam op mijn wandelrondje door de Peulen. Hij keek me met een wat meewarige blik aan, toen ik hem vertelde dat de Peulen me heel wat te vertellen had. Ik liep in de Kuiperstraat, toen er ineens vanuit een brandgang een joggende man kwam aangehold, die me bijna ondersteboven liep. Ik kon nog net mijn evenwicht bewaren en riep mijn belager toe dat hij uit zijn doppen moest kijken. De man stopte en keek naar me of hij me wilde villen. Ik vertelde hem dat ik een wandeling maakte, een soort schoonheidsslaapje, maar dan anders. De man reageerde met de mededeling dat er vroeger voor mensen van mijn soort gekkenhuizen waren, maar dat die tegenwoordig vol zitten met asielzoekers. Toen we elkaar weer de vrijheid hadden vergund en de man puffend en

zwoegend zijn weg was vervolgd, zag ik geen op elkaar lijkende huizen. Ik ervoer een stuk geschiedenis.

Zogenaamde portiekflat aan de Maasstraat

Dat begon al toen ik zojuist over de Hagi-brug liep. De naam van die brug zegt het al: die verbindt Hardinxveld (Ha) met Giessendam (Gi). Ik weet nog dat de brug werd gebouwd. Dat was een heel spektakel. Op de brug naar het westen kijkend, zie je de restanten van de keersluis, die daar ooit was geweest. Die was gemaakt om te voorkomen dat bij hoog water de bewoners van de Peulenstraat allerlei maatregelen moesten nemen om droge voeten te houden. De rijksweg was er toen nog niet en eb en vloed hadden volledig vrij spel. Aan de andere kant kijk je nu op een supermarkt. Daar was ooit een uitloper van de Giessendelta, die achter de Peulenstraat doorliep tot aan waar nu de brandweergarage is. In dat eerste stuk lagen vroeger een paar arken. Toen de Hagi-brug er was, was het altijd een heel gedoe om op die plek arken te krijgen. De ark moest lager in het water komen te liggen, zodat deze onder de brug door kon varen. Dat werd opgelost door zoveel mogelijk mensen in die ark te laten komen. Dan zakte deze vanzelf en schoof het dak net vrij van de onderkant van de brug.

Links naast de zuidelijke oprit van de brug droogde mijn opa in het eerste stuk Peulen zijn in het verderop gelegen balkengat gewaterde hout. Keurig stonden de tot planken gezaagde bomen opgestapeld. Op die plek was nog vroeger een zwembad in de Giessen.

Stapels gewaterd hout

Aan de andere kant staat Restaurant Kampanje. Dat was begonnen als de Werf Merwedestichting, een verjaardagscadeau van de gelijknamige scheepswerf aan de bevolking van Giessendam en Hardinxveld. Rechtsaf een stukje Troelstrastraat, met de dokterspraktijk met een prachtige naam 'de Pleisterplaats'. Linksaf in de Kuyperstraat kocht mijn vader zijn eerste huis, voor 2.750 gulden. 'Had ik toen de hele straat maar gekocht', zei hij wel eens. Maar daar had hij 'toen' dat geld niet voor. Gewoond heeft hij er nooit.

Rechts in de Troelstrastraat was een klein bedrijventerrein. Daar waren twee ketenbouwers gevestigd, Van der Aa en Van 't Verlaat. Giessendam kende heel wat bedrijven in die branche. Ze waren ontstaan, toen de hoepelmakerijen niet meer rendeerden. Aan houten keten kwam behoefte in de aannemerij. Overal waar gewerkt werd waren verblijfsruimten, als kantine, als kantoor of als wat anders, nodig.

Van der Aa's Houten Gebouwen

Ooit was dit een gebied vol grienden. Het vormde de delta van de Giessen, die hier in meerdere armen in de Merwede meanderde. Later wer-

den de grienden gerooid, want het wilgenhout leverde niets meer op. Toen kwamen er akkers met aardappels of werd er hooi gewonnen op de stukken weiland, die er restten.

Dick de Jong

EEN EIGEN NAAM

Ongetwijfeld heeft u aan het begin van deze nieuwsbrief al gezien dat deze een naam heeft. Die is niet het gevolg van de oproep in de vorige editie, want daarop kwam geen enkele reactie. De naam is het resultaat van een stukje denkwerk van en wat mailverkeer tussen twee bestuursleden.

Het is een naam geworden die duidelijk is, maar waarvan je je tegelijkertijd zou kunnen afvragen of de beide woorden behouden en bewaren niet dezelfde betekenis hebben. Dat is bij een nadere beschouwing echter niet zo. Behouden wil zeggen dat het niet wordt weggedaan en slaat op het heden. Bewaren duidt op het in stand houden met het oog op de toekomst. Je zou kunnen zeggen dat de naam inhoudt dat je met respect moet omgaan wat de vroegere generaties hebben nagelaten om de generaties die nog gaan komen er ook van te kunnen laten genieten.

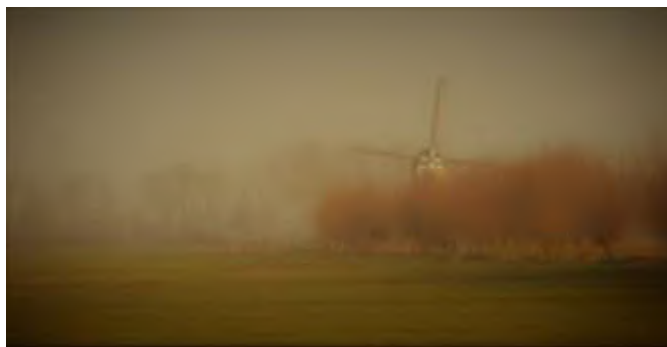
SEIZOENSPLAATJES

Winterzonnetje boven de begraafplaats

Laat winterzonnetje boven de Giessen

De Tiendwegse molen in winternevelen gehuld

WILT U DE NIEUWSBRIEF OOK GRATIS ONTVANGEN?

STUUR UW E-MAILADRES NAAR

NIEUWSBRIEF.SDB@GMAIL.COM

COLOFON

Redactie : Liesbeth Leenman

Tekst : Liesbeth Leenman en Dick de Jong

Foto's : Liesbeth Leenman, collectie Dick de Jong, Evert van Lopik en anderen

Fotobewerking : Liesbeth Leenman

Secretariaat: Kerkweg 72, 3371 AG Hardinxveld-Giessendam

www.dorpsbehoudhg.nl

dorpsbehoudhg@kpnmail.nl